

изглеждатъ едни и сѣщи. Въ вечерния часъ на разходката тукъ се донасятъ всички новини, тревоги, въпроси, господата сърбатъ кафе и правятъ баланса. Това е деятельность, за която никой не получава възнаграждение, но затова, може би, се върши съ увлѣчение. Тукъ се събиратъ писатели, художници и прелетни птици: нѣкой чиновникъ, който сега скрито съчинява поеми, нѣкой професоръ отъ университета, който много на време се е опомнилъ и, вмѣсто да издаде сбирка, е завършилъ наукитъ си. Нѣкои идатъ всѣки день, други на месеца веднажъ, но сладкарницата е винаги пълна и мжно се различава, че това сж различни хора.

Тая вечеръ разговоритъ не се изчерпваха. Отъ нѣколко дни се знае, че нѣщо става. Неизвестното е въ най-голѣма възможностъ да бжде безкрайно, а това което се само мълви и долавя може да изглежда най-различно. Едни говорѣха за приготовленията на новъ превратъ, други — че срещу нѣкои силни личности на деня се готвятъ изобличения тежки, решаващи. Едно се знаеше положително, че страната е предъ ново правителство. Вестниците пишеха категорично това. Въ самата правителствена срѣда се водѣла скрита борба. Резултатътъ трѣбвало да се очаква всѣки мигъ.

Писателятъ Младеновъ влѣзе въ сладкарницата, потърси съ очи още отъ вратата и се отправи къмъ най-крайната маса. Тукъ между нѣколко души, които оживено приказваха, мълчаливъ и незабелязанъ седѣше Андреевъ. Срѣдъ тютюневия димъ